

Arrest

nr. 192 971 van 2 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VAN DER HAERT *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 11 september 2015 België is binnengekomen, diende op 21 september 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 27 december 2016 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 28 december 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 21/09/2015
Overdracht CGVS: 09/03/2016*

U werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 12 augustus 2016 van 09u07 tot 12u25 en op 28 november 2016 van 13u59 u tot 16u10, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, meester Kris Govaerts, was op het eerste

gehoor aanwezig vanaf 09u18 tot het einde van het gehoor en op het tweede gehoor van 14.05 tot het einde van het gehoor.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger en een sjiitische moslim van Arabische afkomst. U bent geboren op 19 januari 1987 en hebt heel uw leven in de wijk Karada in Bagdad (provincie Bagdad) gewoond. Rond het jaar 2000 haalde u uw diploma van het derde middelbaar. U deed daarna verschillende jobs: u werkte in de bouwsector, in een restaurant, u werkte als reparateur van motoren, als fotograaf enz. In 2012 opende u een eigen winkel waar men fotokopieën kon maken. Na uw ontvoering uit 2013 kon u echter niet meer werken in de winkel en in 2015 gaf u het gehuurde winkelpand terug aan de eigenaar.

Op 7 juni 2013 werd u ontvoerd in uw wijk in Karada door vier gewapende en gemaskerde mannen. U werd overgebracht naar een onbekende plaats waar u eten noch drinken kreeg en zwaar werd mishandeld. Uw ontvoerders contacteerden uw vader met de vraag om 100.000 dollar te betalen om u vrij te kopen. Zij verwezen hierbij naar uw oom, L.H., die een bekend voormalig voetballer is. U gaat ervan uit dat zij dachten dat uw familie rijk was omwille van het feit dat ze wisten dat hij uw oom was. Uw vader probeerde vruchteloos te onderhandelen over de prijs en bood uiteindelijk 30.000 dollar aan, maar hij kon niet tot een akkoord met de ontvoerders komen. Zes dagen na uw ontvoering, op 13 juni 2013, werd u bewusteloos en zwaar gewond achtergelaten in de Al Qanaat-straat in Bagdad. Vermoedelijk dachten uw ontvoerders dat u dood was. U werd naar het Al Kindy-ziekenhuis in Bagdad gebracht waar u de eerste negen dagen in coma lag.

Uw vader belette u uit angst om klacht in te dienen. In september 2013 werd u uit het ziekenhuis ontslagen maar u had nog veel verzorging nodig en leefde ondergedoken. Ook uw broers kwamen niet meer buiten.

U wachtte tot u zich beter voelde en uiteindelijk heeft u op 23 augustus 2015 uw land verlaten. U ging met de bus richting Ankara, Turkije. Via de Griekse eilanden en Griekenland bereikte u Europa. U reisde door verschillende Europese landen en bent op 12 september 2015 in België aangekomen. Op 21 september heeft u hier een asielaanvraag ingediend.

Ongeveer twee weken na uw vertrek vluchtten uw broers eveneens uit Irak. Een broer vluchtte naar Turkije en de andere naar Libanon.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, uw identiteitskaart, een fotokopie van uw nationaliteitsbewijs, uw rijbewijs, uw diploma van het middelbaar onderwijs, uw kieskaart, fotokopieën van de identiteitskaart van uw vader en moeder, van de voedselrantsoenkaart van uw gezin en van de woonkaart van uw vader. Ten slotte legde u ook twee medische documenten neer, respectievelijk uit Irak en uit België en foto's van uw moeder en broer in het bijzijn van de voetballer L.H.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in uw woonplaats in Bagdad vervolging vreesde vanwege personen die u in het verleden ontvoerd hadden en van wie u vreesde dat ze dat opnieuw zouden doen. Zij hebben namelijk heel wat informatie over u en gingen ervan uit dat uw familie via uw rijke oom L.H., een voormalig Irakees sterspeler, gemakkelijk aan geld kon geraken.

Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in ar. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet. Ten eerste moet vastgesteld worden dat een omissie en ongerijmdheden in uw opeenvolgende verklaringen over uw ontvoering de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis ondermijnen. Zo is het opvallend dat u toen uw verklaringen werden afgenomen bij de Dienst Vreemdelingen allerm minst vermeldde dat de ontvoerders verwezen hadden naar het feit dat uw oom de bekende voetballer L.H. was (DVZ, Vragenlijst, vraag 3). Wanneer u op het CGVS werd gevraagd waarom u dit niet op de DVZ had vermeld, antwoordde u dat men u op de DVZ gevraagd had uw verhaal in het kort te vertellen en niet om een gedetailleerd relaas te geven (CGS Gehoorverslag 28.11.2016, p.11). Echter, eerder dan een detail betreft het het belangrijkste motief waarom uw belagers u viseerden en dit in de toekomst nog zouden kunnen doen, en het blijft dan ook vreemd dat u dit niet van meet af aan hebt vermeld (CGVS Gehoorverslag 12.08.2016, p. 13: De kans bestond dat ze mij opnieuw zouden ontvoeren en die dertig [30.000 dollar] vragen).

Bovendien vermeldde u op de DVZ wel allerlei andere details in verband met uw ontvoering en werd u er nog de kans de geboden zaken toe te voegen aan uw verklaringen, hetgeen u naliet te doen. Meer nog stelde u er zelf uitdrukkelijk 'alles te hebben verteld' (DVZ, Vragenlijst, vraag 3.5 en 3.7). Dat u dit

bij de DVZ naliet te vermelden werpt een eerste schaduw op de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de ontvoering. Bovendien bevatten uw verklaringen ook een ongerijmdheid met betrekking tot de dag van de week waarop u werd ontvoerd. Tijdens uw eerste interview op het CGVS verklaarde u nog: "Dat was op 7/6/ 2013, het was een zondag" (CGVS Gehoorverslag 12.08.2016, p. 8). Wanneer u hier opnieuw naar gevraagd werd op het tweede interview, zei u hierover: "Ik veronderstel dinsdag, woensdag of donderdag" en suggereerde u om het zelf na te kijken (CGVS Gehoorverslag 28.11.2016, p. 9). Los van de werkelijke weekdag waarop u werd ontvoerd, is het vooral vreemd dat u bij uw eerste interview nog spontaan de weekdag waarop u werd ontvoerd erbij vermeldde, terwijl u dit bij het tweede interview niet meer bleek te weten. Het gaat om een verdere ongerijmdheid in uw verklaringen, die de geloofwaardigheid ervan nog meer ondermijnen.

Verder bevatten uw opeenvolgende verklaringen ook ongerijmdheden met betrekking tot wat uw ontvoerders precies wisten over u. Zo herhaalde u verschillende keren dat uw ontvoerders veel zaken over u wisten (CGVS Gehoorverslag 12.08.2016, p. 7 en p. 13 en CGVS Gehoorverslag 28.11.2016, p. 10). Wanneer hierop werd doorgevraagd bleek echter dat voor zover u weet ze enkel op de hoogte waren van het feit dat L.H. uw oom was, zoals blijkt uit de volgende vraag en uw antwoord erop: "Dus de informatie die ze hadden dat ging over L.H., of hebben ze nog andere dingen vermeld? Dat weet ik niet. Zij hadden het toen alleen maar over L.H. gehad. Ze wisten dat hij een verwant van mij was en van de rest had ik geen idee" (CGVS Gehoorverslag 12.08.2016, p. 13). Dat L.H. uw oom was, bleek overigens allesbehalve een geheim te zijn in uw wijk, zoals blijkt uit uw antwoord op de vraag of het bekend was in uw buurt dat hij uw oom was: "Ja, tuurlijk. Want als er een persoon uit de familie bekend is wordt de hele familie bekend" (CGVS Gehoorverslag 12.08.2016, p. 7). Het feit dat uw ontvoerders eveneens wisten dat L.H. uw oom was, betekende dan ook allerminst dat zij over gedetailleerde informatie in verband met u of uw gezin beschikten, zoals u eerder beweerde. Uw inconsistente verklaringen met betrekking tot wat uw ontvoerders nu al dan niet over u wisten, zetten de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het verloop en de toedracht van de ontvoering verder op de helling.

Ten tweede wordt de geloofwaardigheid van uw relaas over de ontvoering ook ondermijnd doordat het door u geschetste verloop van een aantal belangrijke momenten van deze ontvoering en de gevolgen ervan weinig aannemelijk blijkt te zijn.

Zo is het merkwaardig dat u niet blijkt te weten of uw vader nu al dan niet een beroep deed op L.H. in zijn poging om aan het gevraagde bedrag van 100.000 dollar losgeld te geraken en hier evenmin heeft naar gevraagd. Op de vraag hiernaar antwoordde u: "Ik weet niet waar mijn oom zich op dat moment bevond. Ik had ook niet veel informatie op dat moment. Ik weet niet of mijn vader dat geld aan mijn oom heeft gevraagd, ik weet alleen dat mijn vader het geld niet bij elkaar kon krijgen" (Gehoorverslag 28.11.2016, p. 10). Het is maar weinig overtuigend dat uw vader u van dergelijke informatie niet op de hoogte zou hebben gebracht. U gaf ook aan dat u dit ook niet zelf had gevraagd aan uw vader: "Nee dat heb ik hem niet gevraagd. Wij hebben niet echt de tijd en kans gehad om met elkaar te praten en ik moest voldoende rust nemen. En ik ben vrij snel vertrokken uit Irak" (Gehoorverslag 28.11.2016, p. 11). Deze uitleg is om verschillende redenen niet toereikend. Zo kan u bezwaarlijk stellen dat u snel vertrokken bent uit Irak, gezien u na de ontvoering nog twee jaar in het land verbleef. Bovendien bleek dat uw vader u nochtans wel op de hoogte gebracht van de contacten met de ontvoerders en wat er zich allemaal had afgespeeld (Gehoorverslag 12.08.2016, p. 9: Na mijn vrijlating heb ik alles van mijn familie gehoord. en Gehoorverslag 28.11.2016, p. 10: Ja dat klopt. Ik heb dit achteraf van mijn vader gehoord. Ik heb hem gevraagd wat hij deed tijdens mijn ontvoering). Ondanks het feit dat u de gesprekken van uw ontvoerders niet goed kon horen (CGVS Gehoorverslag 12.08.2016, p. 8), was u overigens toch in staat om alles in detail na te vertellen (CGVS Gehoorverslag 12.08.2016, p. 7). Vanuit dit licht is het vreemd dat u daarentegen niet op de hoogte bent van het feit of uw vader uw oom had geraadpleegd. Uw onwetendheid en schaarse belangstelling met betrekking tot dit kernaspect van uw asielaanpak haalt de geloofwaardigheid ervan verder onderuit.

Het is eveneens vreemd dat u geen klacht heeft ingediend met betrekking tot de ontvoering en dat de politie hier evenmin onderzoek naar heeft gedaan. U zegt hierover dat de politie eerst niet met u kon praten omdat u in coma was. Als reden voor het feit dat zij ook toen u uit coma was nog steeds niet naar u zijn toegekomen zegt u dat de autoriteiten u van uw vader geen vragen mochten stellen. Uw vader zou immers schrik hebben gehad en daarom geweigerd hebben dat er een klacht werd ingediend (CGVS Gehoorverslag, 12.08.2016, pp. 10-11). Het is echter maar weinig overtuigend dat de politie enkel op aangeven van uw vader verzaakte om een onderzoek uit te voeren. Dit vreemde verloop van wat er in de nasleep van uw ontvoering zou gebeurd zijn, versterkt de twijfels bij de echtheid van uw verklaringen over de ontvoering.

Ten derde zaait de lange wachttijd voor u Irak verliet verdere twijfels bij de geloofwaardigheid van de door u gerelateerde gebeurtenissen. Na uw vrijlating op 13 juni 2013 bleef u namelijk nog langer dan twee jaren in Bagdad wonen. Mocht u werkelijk, zoals u aanhaalde, vrezend opnieuw ontvoerd te worden in Bagdad dan is een dergelijke lange wachttijd maar weinig overtuigend (Vragenlijst DVZ, 3.4 en CGVS

Gehooververslag 12.08.2016, p. 13). U haalde aan dat u in die periode fysiek en psychisch niet in staat was om het land te verlaten (CGVS Gehooververslag 12.08.2016, p. 12). Zelfs al had u gezondheidsproblemen, dan is twee jaar toch nog steeds een bijzonder lange tijd. Bovendien blijkt uit het medische attest dat u kreeg toen u uit het ziekenhuis in Bagdad werd ontslagen geenszins dat uw verwondingen van die aard waren dat u werkelijk een dergelijk lange hersteltijd nodig had. Er is immers uitsluitend sprake van een verschuiving van het neusbeen, kneuzingen van de rechterhand en been en een hersenschudding (zie documenten). Wanneer u hierover om uitleg werd gevraagd, gaf u aan dat inderdaad niet alles werd genoteerd in het medische document en dat u op het moment dat u uit het ziekenhuis werd ontslagen, niet in staat was om u op dergelijke zaken te concentreren (CGVS Gehooververslag 12.08.2016, p. 12). Niettemin blijft het vreemd dat de bevoegde arts uw medische toestand slechts gedeeltelijk zou hebben beschreven. Wat er ook van zij, het feit dat u nog zo lang in Irak bleef alvorens te vertrekken, is een verdere ondermijning van de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees en uw verklaringen over de ontvoering.

Hierbij komt nog dat uw verklaringen over wat er zich precies afspeelde tijdens die wachttijd ook ongerijmdheden bevatte. Zo verklaarde u tijdens uw eerste interview bij het CGVS dat u de winkel kon houden tot ongeveer midden 2014. Uw arbeider zou toen in de winkel hebben gestaan omdat u dat door uw medische toestand zelf niet kon (CGVS Gehooververslag 12.08.2016, p. 4). Wanneer u in het tweede interview werd gevraagd of de winkel nog geopend was en er iemand in werkte nadat u zelf was opgehouden met erin te werken, gaf u aan dat de winkel niet meer geopend was maar dat uw broer samen met vrienden soms de winkel nog wel ging openen zonder dat u dat wist (CGVS Gehooververslag 28.11.2016, p. 4). Deze verklaring kan maar moeilijk in overeenstemming gebracht worden met uw eerdere verklaring dat de winkel in die periode werd opengehouden door een werknemer. Wanneer u op het tweede interview vervolgens geconfronteerd werd met uw eerdere verklaring over de arbeider bevestigde u dit dan weer en gaf u aan dat dit een vriend was van uw broer (CGVS Gehooververslag 28.11.2016, p. 4). Toch blijft er een wezenlijk verschil tussen uw eerste verklaring waaruit bleek dat de winkel door de arbeider werd open gehouden en de tweede waarbij de zaak niet meer geopend was maar soms in het geheim door uw broer en zijn vrienden zou zijn opengehouden. Tevens verklaarde u tijdens uw tweede gehoor dat u uw winkel pas in 2015 hebt moeten sluiten, wat evenmin overeenkomt met uw voorgaande verklaring. Wanneer u dan nog eens werd herinnerd aan uw eerdere verklaring dat de winkel slechts tot 2014 was open geweest en niet tot 2015, verklaarde u dat de winkel de laatste periode wel had leeggestaan en dat u het huurpand in 2015 aan de eigenaar had teruggegeven (CGVS Gehooververslag 28.11.2016, p. 4). U voegde er nog aan toe dat de winkel eigenlijk leegstond sinds uw incident, maar dat uw broer die enkel af en toe opende (CGVS Gehooververslag 28.11.2016, p. 4). Men kan zich echter moeilijk voorstellen hoe de winkel – een zaak waar men kon fotokopiëren – tegelijk kon leegstaan en toch nog occasioneel kon functioneren. Hieraan moet overigens nog worden toegevoegd dat het feit dat uw broer de winkel zou hebben opengehouden in die periode ook niet in overeenstemming is te brengen met uw eerdere verklaring dat uw vader uw broers niet naar buiten liet gaan om te vermijden dat zij hetzelfde lot als u zouden ondergaan (CGVS Gehooververslag 12.08.2016, p. 13). Door deze ongerijmdheden is het niet mogelijk een duidelijk zicht te krijgen op hoe u de tijd tussen het incident en uw vertrek zou hebben doorgebracht. Ze werpen dan ook een schaduw op uw bewering dat u al die tijd thuisbleef en het huis enkel met de grootste omzichtigheid verliet en dat uw broers hetzelfde deden (CGVS Gehooververslag 12.08.2016, p. 13). Deze ongerijmdheden versterken de bestaande twijfels over uw verklaringen in verband met de ontvoering en de gevolgen ervan.

Op basis van bovenstaande verklaringen kan niet langer geloof gehecht worden aan het feit dat u werkelijk ontvoerd werd in 2013 omdat men wist dat u de neef was van L.H. en dat u om die reden het land in 2015 ontvlucht heeft.

Bovendien kan los van het feit dat geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u ontvoerd werd omwille van uw verwantschap met de stervoetballer L.H., zoals hierboven beargumenteerd, evenmin geloof gehecht worden aan het feit dat u als neef van L.H. een vrees zou moeten koesteren in uw land.

Vooreerst bevatten uw verklaringen over de frequentie waarmee u L.H. zag en hij jullie bij jullie thuis kwam bezoeken ongerijmdheden. Hierover verklaarde u nog op het eerste interview bij het CGVS: "Mijn vader probeerde toen de situatie uit te leggen [aan de ontvoerders] en te zeggen dat hij geen relatie met L.H. heeft en dat het te moeilijk is om het gevraagde bedrag bij elkaar te brengen (CGVS Gehooververslag 12.08.2016, p. 7). Tijdens dit interview zei u ook nog: "Hij [mijn oom] woont in Libanon. Hij komt af en toe op bezoek in Irak om de familie te bezoeken. Misschien dachten de ontvoerders dat hij nog in Irak was" en "Ik weet het eigenlijk niet. Hij zat in Libanon. Ik had niet zoveel contact met hem. Ik weet dat hij daar bij Zowra-club gewerkt had" (CGVS Gehooververslag 12.08.2016, p. 11). En verder: "Hij bleef niet zo lang in Irak. Hij blijft meestal in het buitenland" (CGVS Gehooververslag 12.08.2016, p. 12). Uit deze verklaringen blijkt dat uw oom slechts af en toe in Irak was met het oog op familiebezoeken en u hem niet zo vaak zag. Op uw tweede interview bij het CGVS verklaarde u daarentegen dat uw oom veel vaker in Irak verbleef: "Zijn gezin woont in Libanon omdat zijn vrouw Libanees is. Omdat zijn

werk in Irak is woonde hij daar niet. Hij was de ene maand in Irak en de andere in Libanon bij zijn gezin, maar zijn gezin woont daar wel effectief” (CGVS Gehoorverslag 28.11.2016, p. 5). Ook bleek toen dat hij lange periodes bij jullie zou gewoond hebben: “Sinds ik jong was tot ik ouder was, was hij vaak bij ons aanwezig” (...) “Ik wil niet zeggen “hij woonde bij ons”, want zijn huis lag vlak bij ons. Zodat hij niet alleen was, was hij meestal bij ons” (CGVS Gehoorverslag 28.11.2016, p. 5). Deze laatste verklaringen zijn maar moeilijk in overeenstemming te brengen met uw eerder aangehaalde verklaringen dat hij maar af en toe op bezoek kwam in Irak en meestal in het buitenland verbleef. De ongerijmdheden ondermijnen de geloofwaardigheid van het feit dat u frequente contacten had met uw oom L.H. en werpen bijgevolg ook een schaduw op de geloofwaardigheid van het feit dat jullie relatie algemeen bekend was in uw omgeving.

Hierbij komt nog dat een dergelijke vrees voor vervolging op basis van uw verwantschap met uw oom al evenzeer zou moeten gelden voor uw broers. U haalde in dit verband ook aan dat uw broers om deze reden het land zouden zijn ontvlucht twee weken na uw eigen vertrek (CGVS Gehoorverslag 12.08.2016, p. 13). Het is echter zo dat uw verklaringen met betrekking tot de vlucht van uw broers tegenstrijdigheden bevatten. Zo verklaarde u tijdens het eerste interview bij het CGVS dat uw broers ongeveer twee weken na uw vertrek naar Turkije waren gevlucht en daar geregistreerd waren bij de VN (CGVS Gehoorverslag 12.08.2016, p. 5). Bij uw tweede interview bij het CGVS verklaarde u dan weer dat één van uw broers in Turkije zat en één van uw broers in Libanon (CGVS Gehoorverslag 28.11.2016, p. 3). U voegde er ook nog aan toe dat u niet wist of uw broer die zich in Turkije bevond daar asiel had aangevraagd, wat evenmin met uw vorige verklaringen overeenstemt (CGVS Gehoorverslag 28.11.2016, p. 3). Toen u er op werd gewezen dat u eerder nog had verklaard dat beide broers naar Turkije waren gevlucht, herhaalde u enkel dat de ene broer in Turkije zat en de andere broer in Libanon (CGVS Gehoorverslag 28.11.2016, p. 3). Het vasthouden aan één versie van de feiten heft de ongerijmdheid echter niet op. Bovendien gaf u op de DVZ op 29 februari 2016 nog voor uw beide broers een adres in Bagdad op als woonplaats (Verklaring DVZ, rubriek 17). De tegenstrijdigheden met betrekking tot de vlucht van uw broers ondermijnt de geloofwaardigheid van hun vlucht uit Irak en versterkt bovendien de ongeloofwaardigheid van de door u beweerde vrees in uw woonplaats in hoofde van u en uw broers op basis van een verwantschap met L.H.

Als gevolg van de bovenstaande vaststellingen kan ook niet langer geloofd worden dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren in Irak omdat het algemeen is geweten dat u de neef bent van L.H.

Kortom, op basis van bovenstaande elementen dient te worden geoordeeld dat aan uw asielmotieven geen enkel geloof meer kan gehecht worden. Zij kunnen dan ook geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de Vluchtelingenconventie of van artikel 48/4, &2, a of b van de Vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Een aantal documenten (kopie eerste pagina paspoort, een fotokopie van uw nationaliteitsbewijs, identiteitskaart, rijbewijs, kieskaart, fotokopieën van de identiteitskaart van uw ouders, van de woonstkaart van uw vader en van voedselrantsoenkaart van uw gezin) staven uw identiteit en die van uw gezin, maar die stond verder niet ter discussie. Uw voorgelegde diploma kan niet meer doen dan bevestigen dat u naar de middelbare school ging. Met het voorgelegde treinticket tussen München en Brussel kunt u hoogstens de dag aantonen waarop u België heeft bereikt.

Wat betreft de foto's van uw broer en moeder met L.H. en de medische documenten geldt dat dergelijke documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke waarde van een geloofwaardig asielrelaas kracht bij te zetten. Aangezien uw asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, zoals hierboven werd beargumenteerd, kunnen deze stukken nog weinig ondersteuning bieden.

Zij nog opgemerkt in verband met de foto's (die u in het tweede interview snel kon terugvinden via uw Facebookcontacten) dat de persoon die zichtbaar is op de foto inderdaad sterke gelijkenissen vertoont met de voetballer L.H. (zie ook foto die is toegevoegd aan het administratieve dossier). Toch kunnen deze foto's geen nieuw licht werpen op de aard van uw verwantschap met L.H., noch op de frequentie waarmee u deze persoon zou hebben gezien en de bekendheid van uw eventuele verwantschap met hem in uw buurt. Deze foto's volstaan dan ook niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven te herstellen.

Over de medische documenten dient verder nog opgemerkt te worden dat zij hoe dan ook niets zeggen over de oorzaak van de verwondingen en letsels die hierin worden beschreven.

Voor wat betreft het Iraakse medische document geldt bovendien nog dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, dat in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd en dat tegen betaling documenten worden afgeleverd, waardoor de bewijswaarde van dit stuk in elk geval uiterst gering is.

Ten slotte haalde u tijdens het gehoor aan dat u geheugenproblemen heeft waardoor u zich bepaalde zaken niet meer precies kunt herinneren (CGVS 28.11.2016, p. 9). U legde echter geen enkel medisch attest neer waaruit blijkt dat u effectief geheugenproblemen hebt, laat staan dat uitsluitend biedt over de ernst of draagwijdte van deze door u beweerde problemen. Uw beweringen inzake geheugenproblemen kunnen aldus de beoordeling van de hierboven opgenoemde vaststellingen in verband met de vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw asielaanvraag geenszins wijzigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de

mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “*Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*” van 23 juni 2016, en de COI Focus “*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Irakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “*areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.*” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR’s “*Position on Returns to Iraq*” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus “*Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*” van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijk uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

- de zorgvuldigheidsplicht;
- de motiveringsplicht;
- artikel 1 van het vluchtelingenverdrag.

Verzoeker verwijst naar zijn bewijslast en stelt dat deze niet zover gaat dat een asielzoeker moet aantonen dat er daadwerkelijk vervolging zal plaatsvinden, doch dat het volstaat dat er objectieve feiten zijn die bewijzen dat er aanleiding is tot redelijkerwijze te verwachten vervolging. Hij voert aan dat sjiieten in Bagdad gevisieerd worden door IS en dat hijzelf als sjiiet aldus risico loopt.

Verzoeker betwist de beoordeling van de bestreden beslissing met betrekking tot zijn ontvoering in 2013. Hij stelt dat de vastgestelde omissies en ongerijmdheden kunnen verklaard worden door het feit dat hij een geheugenprobleem heeft als gevolg van de mishandelingen tijdens zijn ontvoering. Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker geen bewijs van zijn geheugenproblemen voorlegt, wijst verzoeker erop dat uit het door hem neergelegde medische attest opgesteld in het ziekenhuis te Bagdad blijkt dat verzoeker een hersenschudding heeft opgelopen. Hij stelt dat: *“Het is algemeen bekend dat iedereen die een hersenschudding oploopt een "gat" in zijn geheugen heeft. De periode van vlak voor het incident waarbij de hersenschudding is opgelopen tot enige tijd daarna, worden door de slachtoffers nooit meer volledig herinnerd.”* Aldus heeft de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening gehouden met dit medisch attest. Hij stelt dat de tegenstrijdigheden niet van die aard zijn om de geloofwaardigheid van verzoeker te ondermijnen.

Wat betreft de lange wachttijd tussen verzoekers ontvoering en zijn vertrek uit Irak, herhaalt verzoeker zijn verklaringen dat hij psychisch en fysiek niet in staat was om de reis naar Europa te maken, waarbij hij erop wijst dat deze tocht zowel fysiek als psychisch heel zwaar is.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus, betwist verzoeker de beoordeling van de Commissaris-generaal omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad. Hij wijst er vervolgens op dat de bestreden beslissing stelt dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij voert aan dat het feit dat IS voornamelijk de sjiitische burgerbevolking van Bagdad viseert, waartoe verzoeker behoort, moet leiden tot het besluit dat in hoofde van verzoeker wel degelijk een reëel risico bestaat op ernstige schade.

2.1.2. In een aanvullende nota van 7 september 2017 voegt de Commissaris-generaal COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad”* van Cedoca van 5 juli 2017.

2.1.3. In een aanvullende nota, neergelegd ter zitting, voegt verzoeker het nationaliteitsbewijs en de identiteitskaart van zijn moeder en van zijn oom (stukken 1 tot 4) toe, als ook cijfergegevens met betrekking tot het aantal slachtoffers in Bagdad van iraqinews.com.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Hij dient door een coherent relaas en kennis van voor het relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in om zijn asielrelaas aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt ondergraven door verschillende onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden. Verzoeker tracht de door de Commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden te minimaliseren door te verwijzen naar geheugenproblemen als het gevolg van zijn mishandelingen gedurende zijn ontvoering.

Hij verwijst hierbij naar het medisch attest van het ziekenhuis in Bagdad waaruit blijkt dat verzoeker een hersenschudding had als gevolg van de ontvoering, waardoor hij zich de gebeurtenissen vlak voor zijn hersenschudding en vlak erna niet meer kan herinneren. De Raad merkt op dat dit een louter blote bewering betreft, gezien het door verzoeker neergelegde medisch attest uit Bagdad geen melding maakt

van enige geheugenproblemen van verzoeker ten gevolge van zijn hersenschudding. Het loutere feit dat verzoeker een hersenschudding heeft opgelopen vormt op zichzelf immers geen bewijs voor geheugenproblemen. Uit het medisch attest opgesteld in België blijkt bovendien geenszins dat verzoekers cognitief geheugen dermate is aangetast waardoor hij voor de asielinstanties niet in staat zou zijn om voor de asielinstanties een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoeker brengt desbetreffend geen enkel bewijs bij. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker zowel bij aanvang van de asielprocedure als tijdens het eerste CGVS-interview in staat is gebleken om precieze, omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen en dat hij pas tijdens het tweede CGVS-interview melding maakt van enige geheugenproblemen (CGVS-gehoorverslag 2, stuk 4B, p. 4), hoewel hij tijdens het eerste CGVS-interview specifiek gevraagd werd naar problemen met zijn hoofd naar aanleiding van de verwondingen (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 4A, p. 16-17), hetgeen op zich reeds afbreuk doet aan verzoekers geloofwaardigheid hieromtrent. Aldus is de Raad van oordeel dat verzoekers geheugenproblemen geen verschoning kunnen bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen. De vastgestelde tegenstrijdigheden betreffen bovendien kernelementen van verzoekers asielaanvraag, waardoor redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker deze elementen correct weergeeft.

De Raad stelt daarnaast vast dat verzoeker zijn verklaringen omtrent zijn fysieke en psychische ongeschiktheid om te vluchten herhaalt, doch verzoeker gaat hiermee voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing dat uit het medisch attest neergelegd door verzoeker geenszins bleek dat de verwondingen van verzoeker van die aard zijn dat hij een dergelijk lange hersteltijd nodig had. Bovendien merkt de Raad op dat verzoekers broers, die eveneens het gevaar liepen geïmigreerd te worden door ontvoerders omwille van hun familiale band met L.H., volgens verzoekers verklaringen twee weken na verzoekers vertrek uit Irak het land hebben verlaten, hoewel verzoeker geen melding maakt van enige gezondheidsproblemen in hun hoofde (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 4A, p. 13). Dergelijke vaststellingen doen afbreuk aan de ernst van verzoekers vrees voor vervolging.

De bestreden beslissing oordeelde terecht dat:

“Ten eerste moet vastgesteld worden dat een omissie en ongerijmdheden in uw opeenvolgende verklaringen over uw ontvoering de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis ondermijnen. Zo is het opvallend dat u toen uw verklaringen werden afgenomen bij de Dienst Vreemdelingen allerminst vermeldde dat de ontvoerders verwezen hadden naar het feit dat uw oom de bekende voetballer L.H. was (DVZ, Vragenlijst, vraag 3). Wanneer u op het CGVS werd gevraagd waarom u dit niet op de DVZ had vermeld, antwoordde u dat men u op de DVZ gevraagd had uw verhaal in het kort te vertellen en niet om een gedetailleerd relaas te geven (CGS Gehoorverslag 28.11.2016, p.11). Echter, eerder dan een detail betreft het het belangrijkste motief waarom uw belagers u viseerden en dit in de toekomst nog zouden kunnen doen, en het blijft dan ook vreemd dat u dit niet van meet af aan hebt vermeld (CGVS Gehoorverslag 12.08.2016, p. 13: De kans bestond dat ze mij opnieuw zouden ontvoeren en die dertig [30.000 dollar] vragen). Bovendien vermeldde u op de DVZ wel allerlei andere details in verband met uw ontvoering en werd u er nog de kans de geboden zaken toe te voegen aan uw verklaringen, hetgeen u naliet te doen. Meer nog stelde u er zelf uitdrukkelijk ‘alles te hebben verteld’ (DVZ, Vragenlijst, vraag 3.5 en 3.7). Dat u dit bij de DVZ naliet te vermelden werpt een eerste schaduw op de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de ontvoering. Bovendien bevatten uw verklaringen ook een ongerijmdheid met betrekking tot de dag van de week waarop u werd ontvoerd. Tijdens uw eerste interview op het CGVS verklaarde u nog: “Dat was op 7/6/ 2013, het was een zondag” (CGVS Gehoorverslag 12.08.2016, p. 8). Wanneer u hier opnieuw naar gevraagd werd op het tweede interview, zei u hierover: “Ik veronderstel dinsdag, woensdag of donderdag” en suggereerde u om het zelf na te kijken (CGVS Gehoorverslag 28.11.2016, p. 9). Los van de werkelijke weekdag waarop u werd ontvoerd, is het vooral vreemd dat u bij uw eerste interview nog spontaan de weekdag waarop u werd ontvoerd erbij vermeldde, terwijl u dit bij het tweede interview niet meer bleek te weten. Het gaat om een verdere ongerijmdheid in uw verklaringen, die de geloofwaardigheid ervan nog meer ondermijnen.

Verder bevatten uw opeenvolgende verklaringen ook ongerijmdheden met betrekking tot wat uw ontvoerders precies wisten over u. Zo herhaalde u verschillende keren dat uw ontvoerders veel zaken over u wisten (CGVS Gehoorverslag 12.08.2016, p. 7 en p. 13 en CGVS Gehoorverslag 28.11.2016, p. 10).

Wanneer hierop werd doorggevraagd bleek echter dat voor zover u weet ze enkel op de hoogte waren van het feit dat L.H. uw oom was, zoals blijkt uit de volgende vraag en uw antwoord erop: “Dus de informatie die ze hadden dat ging over L.H., of hebben ze nog andere dingen vermeld? Dat weet ik niet. Zij hadden het toen alleen maar over L.H. gehad. Ze wisten dat hij een verwant van mij was en van de

rest had ik geen idee" (CGVS Gehoorverslag 12.08.2016, p. 13). Dat L.H. uw oom was, bleek overigens allesbehalve een geheim te zijn in uw wijk, zoals blijkt uit uw antwoord op de vraag of het bekend was in uw buurt dat hij uw oom was: "Ja, tuurlijk. Want als er een persoon uit de familie bekend is wordt de hele familie bekend" (CGVS Gehoorverslag (...), p. 7). Het feit dat uw ontvoerders eveneens wisten dat L.H. uw oom was, betekende dan ook allerm minst dat zij over gedetailleerde informatie in verband met u of uw gezin beschikten, zoals u eerder beweerde. Uw inconsistente verklaringen met betrekking tot wat uw ontvoerders nu al dan niet over u wisten, zetten de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het verloop en de toedracht van de ontvoering verder op de helling.

Ten tweede wordt de geloofwaardigheid van uw relaas over de ontvoering ook ondermijnd doordat het door u geschetste verloop van een aantal belangrijke momenten van deze ontvoering en de gevolgen ervan weinig aannemelijk blijkt te zijn.

Zo is het merkwaardig dat u niet blijkt te weten of uw vader nu al dan niet een beroep deed op L.H. in zijn poging om aan het gevraagde bedrag van 100.000 dollar losgeld te geraken en hier evenmin heeft naar gevraagd. Op de vraag hiernaar antwoordde u: "Ik weet niet waar mijn oom zich op dat moment bevond. Ik had ook niet veel informatie op dat moment. Ik weet niet of mijn vader dat geld aan mijn oom heeft gevraagd, ik weet alleen dat mijn vader het geld niet bij elkaar kon krijgen" (Gehoorverslag 28.11.2016, p. 10). Het is maar weinig overtuigend dat uw vader u van dergelijke informatie niet op de hoogte zou hebben gebracht. U gaf ook aan dat u dit ook niet zelf had gevraagd aan uw vader: "Nee dat heb ik hem niet gevraagd. Wij hebben niet echt de tijd en kans gehad om met elkaar te praten en ik moest voldoende rust nemen. En ik ben vrij snel vertrokken uit Irak" (Gehoorverslag 28.11.2016, p. 11). Deze uitleg is om verschillende redenen niet toereikend. Zo kan u bezwaarlijk stellen dat u snel vertrokken bent uit Irak, gezien u na de ontvoering nog twee jaar in het land verbleef. Bovendien bleek dat uw vader u nochtans wel op de hoogte gebracht van de contacten met de ontvoerders en wat er zich allemaal had afgespeeld (Gehoorverslag 12.08.2016, p. 9: Na mijn vrijlating heb ik alles van mijn familie gehoord. en Gehoorverslag (...), p. 10: Ja dat klopt. Ik heb dit achteraf van mijn vader gehoord. Ik heb hem gevraagd wat hij deed tijdens mijn ontvoering). Ondanks het feit dat u de gesprekken van uw ontvoerders niet goed kon horen (CGVS Gehoorverslag 12.08.2016, p. (...)), was u overigens toch in staat om alles in detail na te vertellen (CGVS Gehoorverslag 12.08.2016, p. 7). Vanuit dit licht is het vreemd dat u daarentegen niet op de hoogte bent van het feit of uw vader uw oom had geraadpleegd. Uw onwetendheid en schaarse belangstelling met betrekking tot dit kernaspect van uw asielaanpak haalt de geloofwaardigheid ervan verder onderuit.

Het is eveneens vreemd dat u geen klacht heeft ingediend met betrekking tot de ontvoering en dat de politie hier evenmin onderzoek naar heeft gedaan. U zegt hierover dat de politie eerst niet met u kon praten omdat u in coma was. Als reden voor het feit dat zij ook toen u uit coma was nog steeds niet naar u zijn toegekomen zegt u dat de autoriteiten u van uw vader geen vragen mochten stellen. Uw vader zou immers schrik hebben gehad en daarom geweigerd hebben dat er een klacht werd ingediend (CGVS Gehoorverslag, 12.08.2016, pp. 10-11). Het is echter maar weinig overtuigend dat de politie enkel op aangeven van uw vader verzaakte om een onderzoek uit te voeren. Dit vreemde verloop van wat er in de nasleep van uw ontvoering zou gebeurd zijn, versterkt de twijfels bij de echtheid van uw verklaringen over de ontvoering.

Ten derde zaait de lange wachttijd voor u Irak verliet verdere twijfels bij de geloofwaardigheid van de door u gerelateerde gebeurtenissen. Na uw vrijlating op 13 juni 2013 bleef u namelijk nog langer dan twee jaren in Bagdad wonen. Mocht u werkelijk, zoals u aanhaalde, vrezend opnieuw ontvoerd te worden in Bagdad dan is een dergelijke lange wachttijd maar weinig overtuigend (Vragenlijst DVZ, (...) en CGVS Gehoorverslag 12.08.2016, p. 13). U haalde aan dat u in die periode fysiek en psychisch niet in staat was om het land te verlaten (CGVS Gehoorverslag 12.08.2016, p. 12). Zelfs al had u gezondheidsproblemen, dan is twee jaar toch nog steeds een bijzonder lange tijd. Bovendien blijkt uit het medische attest dat u kreeg toen u uit het ziekenhuis in Bagdad werd ontslagen geenszins dat uw verwondingen van die aard waren dat u werkelijk een dergelijk lange hersteltijd nodig had. Er is immers uitsluitend sprake van een verschuiving van het neusbeen, kneuzingen van de rechterhand en been en een hersenschudding (zie documenten). Wanneer u hierover om uitleg werd gevraagd, gaf u aan dat inderdaad niet alles werd genoteerd in het medische document en dat u op het moment dat u uit het ziekenhuis werd ontslagen, niet in staat was om u op dergelijke zaken te concentreren (CGVS Gehoorverslag 12.08.2016, p. 12). Niettemin blijft het vreemd dat de bevoegde arts uw medische toestand slechts gedeeltelijk zou hebben beschreven. Wat er ook van zij, het feit dat u nog zo lang in Irak bleef alvorens te vertrekken, is een verdere ondermijning van de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees en uw verklaringen over de ontvoering.

Hierbij komt nog dat uw verklaringen over wat er zich precies afspeelde tijdens die wachttijd ook ongerijmdheden bevatte. Zo verklaarde u tijdens uw eerste interview bij het CGVS dat u de winkel kon houden tot ongeveer midden 2014. Uw arbeider zou toen in de winkel hebben gestaan omdat u dat door uw medische toestand zelf niet kon (CGVS Gehoorverslag 12.08.2016, p. 4). Wanneer u in het tweede

interview werd gevraagd of de winkel nog geopend was en er iemand in werkte nadat u zelf was opgehouden met erin te werken, gaf u aan dat de winkel niet meer geopend was maar dat uw broer samen met vrienden soms de winkel nog wel ging openen zonder dat u dat wist (CGVS Gehoorverslag 28.11.2016, p. 4). Deze verklaring kan maar moeilijk in overeenstemming gebracht worden met uw eerdere verklaring dat de winkel in die periode werd opengehouden door een werknemer. Wanneer u op het tweede interview vervolgens geconfronteerd werd met uw eerdere verklaring over de arbeider bevestigde u dit dan weer en gaf u aan dat dit een vriend was van uw broer (CGVS Gehoorverslag 28.11.2016, p. 4). Toch blijft er een wezenlijk verschil tussen uw eerste verklaring waaruit bleek dat de winkel door de arbeider werd open gehouden en de tweede waarbij de zaak niet meer geopend was maar soms in het geheim door uw broer en zijn vrienden zou zijn opengehouden. Tevens verklaarde u tijdens uw tweede gehoor dat u uw winkel pas in 2015 hebt moeten sluiten, wat evenmin overeenkomt met uw voorgaande verklaring. Wanneer u dan nog eens werd herinnerd aan uw eerdere verklaring dat de winkel slechts tot 2014 was open geweest en niet tot 2015, verklaarde u dat de winkel de laatste periode wel had leeggestaan en dat u het huurpand in 2015 aan de eigenaar had teruggegeven (CGVS Gehoorverslag 28.11.2016, p. 4). U voegde er nog aan toe dat de winkel eigenlijk leegstond sinds uw incident, maar dat uw broer die enkel af en toe opende (CGVS Gehoorverslag 28.11.2016, p. 4). Men kan zich echter moeilijk voorstellen hoe de winkel – een zaak waar men kon fotokopiëren – tegelijk kon leegstaan en toch nog occasioneel kon functioneren. Hieraan moet overigens nog worden toegevoegd dat het feit dat uw broer de winkel zou hebben opengehouden in die periode ook niet in overeenstemming is te brengen met uw eerdere verklaring dat uw vader uw broers niet naar buiten liet gaan om te vermijden dat zij hetzelfde lot als u zouden ondergaan (CGVS Gehoorverslag 12.08.2016, p. 13). Door deze ongerijmdheden is het niet mogelijk een duidelijk zicht te krijgen op hoe u de tijd tussen het incident en uw vertrek zou hebben doorgebracht. Ze werpen dan ook een schaduw op uw bewering dat u al die tijd thuisbleef en het huis enkel met de grootste omzichtigheid verliet en dat uw broers hetzelfde deden (CGVS Gehoorverslag 12.08.2016, p. 13). Deze ongerijmdheden versterken de bestaande twijfels over uw verklaringen in verband met de ontvoering en de gevolgen ervan. Op basis van bovenstaande verklaringen kan niet langer geloof gehecht worden aan het feit dat u werkelijk ontvoerd werd in 2013 omdat men wist dat u de neef was van L.H. en dat u om die reden het land in 2015 ontvlucht heeft.

Bovendien kan los van het feit dat geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u ontvoerd werd omwille van uw verwantschap met de stervoetballer L.H., zoals hierboven beargumenteerd, evenmin geloof gehecht worden aan het feit dat u als neef van L.H. een vrees zou moeten koesteren in uw land. Vooreerst bevatten uw verklaringen over de frequentie waarmee u L.H. zag en hij jullie bij jullie thuis kwam bezoeken ongerijmdheden. Hierover verklaarde u nog op het eerste interview bij het CGVS: "Mijn vader probeerde toen de situatie uit te leggen [aan de ontvoerders] en te zeggen dat hij geen relatie met L.H. heeft en dat het te moeilijk is om het gevraagde bedrag bij elkaar te brengen (CGVS Gehoorverslag 12.08.2016, p. 7). Tijdens dit interview zei u ook nog: "Hij [mijn oom] woont in Libanon. Hij komt af en toe op bezoek in Irak om de familie te bezoeken. Misschien dachten de ontvoerders dat hij nog in Irak was" en "Ik weet het eigenlijk niet. Hij zat in Libanon. Ik had niet zoveel contact met hem. Ik weet dat hij daar bij Zowra-club gewerkt had" (CGVS Gehoorverslag 12.08.2016, p. 11). En verder: "Hij bleef niet zo lang in Irak. Hij blijft meestal in het buitenland" (CGVS Gehoorverslag 12.08.2016, p. 12). Uit deze verklaringen blijkt dat uw oom slechts af en toe in Irak was met het oog op familiebezoeken en u hem niet zo vaak zag. Op uw tweede interview bij het CGVS verklaarde u daarentegen dat uw oom veel vaker in Irak verbleef: "Zijn gezin woont in Libanon omdat zijn vrouw Libanees is. Omdat zijn werk in Irak is woonde hij daar niet. Hij was de ene maand in Irak en de andere in Libanon bij zijn gezin, maar zijn gezin woont daar wel effectief" (CGVS Gehoorverslag 28.11.2016, p. 5). Ook bleek toen dat hij lange periodes bij jullie zou gewoond hebben: "Sinds ik jong was tot ik ouder was, was hij vaak bij ons aanwezig" (...) "Ik wil niet zeggen "hij woonde bij ons", want zijn huis lag vlak bij ons. Zodat hij niet alleen was, was hij meestal bij ons" (CGVS Gehoorverslag 28.11.2016, p. 5). Deze laatste verklaringen zijn maar moeilijk in overeenstemming te brengen met uw eerder aangehaalde verklaringen dat hij maar af en toe op bezoek kwam in Irak en meestal in het buitenland verbleef. De ongerijmdheden ondermijnen de geloofwaardigheid van het feit dat u frequente contacten had met uw oom L.H. en werpen bijgevolg ook een schaduw op de geloofwaardigheid van het feit dat jullie relatie algemeen bekend was in uw omgeving.

Hierbij komt nog dat een dergelijke vrees voor vervolging op basis van uw verwantschap met uw oom al evenzeer zou moeten gelden voor uw broers.

U haalde in dit verband ook aan dat uw broers om deze reden het land zouden zijn ontvlucht twee weken na uw eigen vertrek (CGVS Gehoorverslag 12.08.2016, p. 13). Het is echter zo dat uw verklaringen met betrekking tot de vlucht van uw broers tegenstrijdigheden bevatten. Zo verklaarde u tijdens het eerste interview bij het CGVS dat uw broers ongeveer twee weken na uw vertrek naar Turkije waren gevlucht en daar geregistreerd waren bij de VN (CGVS Gehoorverslag 12.08.2016, p. 5). Bij uw

tweede interview bij het CGVS verklaarde u dan weer dat één van uw broers in Turkije zat en één van uw broers in Libanon (CGVS Gehoorverslag 28.11.2016, p. 3). U voegde er ook nog aan toe dat u niet wist of uw broer die zich in Turkije bevond daar asiel had aangevraagd, wat evenmin met uw vorige verklaringen overeenstemt (CGVS Gehoorverslag 28.11.2016, p. 3). Toen u er op werd gewezen dat u eerder nog had verklaard dat beide broers naar Turkije waren gevlucht, herhaalde u enkel dat de ene broer in Turkije zat en de andere broer in Libanon (CGVS Gehoorverslag 28.11.2016, p. 3). Het vasthouden aan één versie van de feiten heft de ongerijmdheid echter niet op. Bovendien gaf u op de DVZ op 29 februari 2016 nog voor uw beide broers een adres in Bagdad op als woonplaats (Verklaring DVZ, rubriek 17). De tegenstrijdigheden met betrekking tot de vlucht van uw broers ondermijnt de geloofwaardigheid van hun vlucht uit Irak en versterkt bovendien de ongeloofwaardigheid van de door u beweerde vrees in uw woonplaats in hoofde van u en uw broers op basis van een verwantschap met L.H.

Als gevolg van de bovenstaande vaststellingen kan ook niet langer geloofd worden dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren in Irak omdat het algemeen is geweten dat u de neef bent van L.H.

Kortom, op basis van bovenstaande elementen dient te worden geoordeeld dat aan uw asielmotieven geen enkel geloof meer kan gehecht worden. Zij kunnen dan ook geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de Vluchtelingenconventie of van artikel 48/4, &2, a of b van de Vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Een aantal documenten (kopie eerste pagina paspoort, een fotokopie van uw nationaliteitsbewijs, identiteitskaart, rijbewijs, kieskaart, fotokopieën van de identiteitskaart van uw ouders, van de woonkaart van uw vader en van voedselrantsoenkaart van uw gezin) staven uw identiteit en die van uw gezin, maar die stond verder niet ter discussie. Uw voorgelegde diploma kan niet meer doen dan bevestigen dat u naar de middelbare school ging. Met het voorgelegde treinticket tussen München en Brussel kunt u hoogstens de dag aantonen waarop u België heeft bereikt.

Wat betreft de foto's van uw broer en moeder met L.H. en de medische documenten geldt dat dergelijke documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke waarde van een geloofwaardig asielrelaas kracht bij te zetten. Aangezien uw asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, zoals hierboven werd beargumenteerd, kunnen deze stukken nog weinig ondersteuning bieden.

Zij nog opgemerkt in verband met de foto's (die u in het tweede interview snel kon terugvinden via uw Facebookcontacten) dat de persoon die zichtbaar is op de foto inderdaad sterke gelijkenissen vertoont met de voetballer L.H. (zie ook foto die is toegevoegd aan het administratieve dossier). Toch kunnen deze foto's geen nieuw licht werpen op de aard van uw verwantschap met L.H., noch op de frequentie waarmee u deze persoon zou hebben gezien en de bekendheid van uw eventuele verwantschap met hem in uw buurt. Deze foto's volstaan dan ook niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven te herstellen.

Over de medische documenten dient verder nog opgemerkt te worden dat zij hoe dan ook niets zeggen over de oorzaak van de verwondingen en letsels die hierin worden beschreven.

Voor wat betreft het Iraakse medische document geldt bovendien nog dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, dat in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd en dat tegen betaling documenten worden afgeleverd, waardoor de bewijswaarde van dit stuk in elk geval uiterst gering is.

Ten slotte haalde u tijdens het gehoor aan dat u geheugenproblemen heeft waardoor u zich bepaalde zaken niet meer precies kunt herinneren (CGVS 28.11.2016, p. 9). U legde echter geen enkel medisch attest neer waaruit blijkt dat u effectief geheugenproblemen hebt, laat staan dat uitsluitel biedt over de ernst of draagwijdte van deze door u beweerde problemen. Uw beweringen inzake geheugenproblemen kunnen aldus de beoordeling van de hierboven opgenoemde vaststellingen in verband met de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas geenszins wijzigen."

Het bewijs van verzoekers familiale band met L.H. wordt op zich niet betwist, zodat de documenten die in de aanvullende nota door verzoeker aan het dossier werden toegevoegd, geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen.

De Raad benadrukt nogmaals dat los van het feit dat geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat verzoeker ontvoerd werd omwille van zijn verwantschap met de stervoetballer L.H., zoals hierboven beargumenteerd, evenmin geloof gehecht worden aan het feit dat hij als neef van L.H. een vrees zou moeten koesteren.

Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoeker voorts geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij sjiit is zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd in Bagdad. Bijgevolg is ook de door verzoeker aangehaalde algemene informatie niet voldoende om aannemelijk te maken dat hij zelf concrete problemen heeft, nu hij in gebreke blijft zijn persoonlijke problemen aannemelijk te maken. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Bagdad toont niet aan dat verzoeker in Irak een gegronde vrees voor vervolging zou hebben.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 12, nrs. 1-4 en 6) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van voormeld artikel 48/4, § 2, c) (zie "*Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*" van EASO van december 2014, nr. 1.8).

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verzoeker en de Commissaris-generaal kan niet worden afgeleid dat zich in Bagdad, hoewel de veiligheidssituatie er complex, problematisch en ernstig is, militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. IS komt in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("*IDP's*") op te vangen en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd.

De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op

openbare plaatsen waar burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de meest recente informatie, toegevoegd door verweerder, dat het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad in november en december 2016 gevoelig is gedaald.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer terug ingevoerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische militieën, nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Er dient opgemerkt te worden dat de Commissaris-generaal de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad.*" van 5 juli 2017 heeft toegevoegd, waarin de informatie genoegzaam bevestigd wordt. De informatie die verzoeker in zijn aanvullende nota heeft opgenomen, met name cijfermateriaal over dodelijke slachtoffers bij aanslagen in Bagdad, komt overeen met of ligt in dezelfde lijn als deze van de Commissaris-generaal.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden

lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker opnieuw verwijst naar zijn profiel als sjiit in Bagdad, merkt de Raad op dat hij het feit dat hij daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd onvoldoende concreet aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP